

Voorzitter,

In het Rijksmuseum hangt een schilderij uit 1504 dat de zeven werken van barmhartigheid uitbeeldt.

Zes ervan komen uit een Bijbeltekst waarin Jezus uitlegt wat er past bij de nieuwe wereld die hij aankondigt. Jezus zegt daar:

‘Toen ik honger had, gaven jullie mij te eten. Toen ik dorst had, gaven jullie mij te drinken. Toen ik een vreemdeling was, namen jullie mij in huis. Toen ik naakt was, gaven jullie mij kleren. Toen ik ziek was, zochten jullie mij op. Toen ik gevangen was, kwamen jullie naar mij toe.’

Als de mensen zich dan verbaasd afvragen wanneer ze Jezus in die toestand hebben gezien, zegt Jezus dat ze iedere keer dat ze iets voor iemand hebben gedaan die echt in zo’n situatie zat, ze het voor hem deden.

Dus de vrijwilligers bij de voedselbank, de drijvende krachten achter de taalcafés, de helpers bij de kledingbank, de mantelzorgers en de bezoekers van Stichting De Sluis die in de PI in Westzaan gedetineerden en hun familie bijstaan: zij kijken bij hun werk Jezus in de ogen.

Wat hebben we als gemeente goud in handen met zulke mensen die zich onbaatzuchtig inzetten voor een ander!

Maar we hebben óók goud in handen met degenen die door hen geholpen worden!

Wat kunnen we veel leren van de veerkracht van mensen bij wie het leven tegenzit.

Een les die op dit moment helaas hard nodig is voor onze gemeente. Met een Ravijnjaar in het vooruitzicht moeten we net zoals veel van onze inwoners al dagelijks moeten, iedere euro omdraaien.

Zijn we in staat om te leren van hun kracht en creativiteit? Van hun bewonderenswaardige vaardigheid om samen te werken om het hoofd boven water te houden?

Om te kunnen blijven doen wat broodnodig is, zullen we moeten gaan werken aan evenwicht tussen inkomsten en uitgaven. Net als bij iedereen die van weinig rond

moet komen, levert dit ongetwijfeld uiterst pijnlijke keuzes op. Het is de vraag of staand beleid wel uitgevoerd kan blijven worden. Als we minder middelen hebben, zullen we onze ambities moeten bijstellen. We moeten verantwoord met ons geld omgaan. Graag hadden we over de te maken keuzes over welke ambities zullen moeten sneuvelen al meer gehoord van het College. Als Raad zullen we tijd nodig hebben om tot consensus te komen hierover.

Wat de ChristenUnie betreft moeten we niet beknibbelen op preventie, al kunnen we wel kijken welke vormen van preventie het meest effectief zijn. Op termijn zal slechte preventie alleen maar tot nog hogere kosten leiden. Ook het sluiten van buurthuizen stuit ons tegen de borst in een tijd waarin eenzaamheid hoogtij viert. Een verhoging van de OZB als serieuze optie vinden wij positief.

Boven alles moeten we juist in schrale tijden niet vergeten om kwetsbaren in het oog te houden, hun roep om hulp te blijven horen en waar wij kunnen recht te doen in hun noden. Gelukkig zien wij hier hoopvolle signalen van in de begroting. Goed dat er stappen worden gezet voor de zorg voor Bulgaarse arbeidsmigranten, doorontwikkeling van de gezinsgerichte aanpak in de jeugdzorg, deelname aan de daklozentelling en inkoop van inheemse beplanting zonder bestrijdingsmiddelen. Allemaal zaken die bijdragen aan zorg voor wat kwetsbaar is.

Tegelijk hopen wij dat toch ook aan ons als gemeente nog recht wordt gedaan en dat het Rijk ons van de middelen voorziet en blijft voorzien die nodig zijn voor de taken die we gekregen hebben.

Onze Raad trekt samen op om het Ravijnjaar te voorkomen. Kabinet, duw ons niet het ravijn in!